POEZII

* CAPRICIU

În fiecare seară
Strâng de prin vecini
Toate scaunele disponibile
Şi le citesc versuri.

Scaunele sunt foarte receptive
La poezie,
Dacă ştii cum să le aşezi.

De aceea
Eu mă emoţionez,
Şi timp de câteva ore
Le povestesc
Ce frumos a murit sufletul meu
Peste zi.

Întâlnirile noastre
Sunt de obicei sobre,
Fără entuziasme
De prisos.

În orice caz,
Înseamnă că fiecare
Ne-am facut datoria,
Şi putem merge
Mai departe.

* TREBUIAU SĂ OARTE UN NUME

Eminescu n-a existat.

A existat numai o ţară frumoasă
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe,
Ca o barbă nepieptănată de crai
Şi nişte ape ca nişte copaci curgători
În care luna îşi avea cuibar rotit.

Şi, mai ales, au existat nişte oameni simpli
Pe care-i chema: Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare,
Sau mai simplu: ciobani şi plugari,
Cărora le plăcea să spună,
Seara, în jurul focului poezii -
"Mioriţa" şi "Luceafărul" şi "Scrisoarea III".

Dar fiindcă auzeau mereu
Lătrând la stâna lor câinii,
Plecau să se bată cu tătarii
Şi cu avarii şi cu hunii şi cu leşii
Şi cu turcii.

În timpul care le rămânea liber
Între două primejdii,
Aceşti oameni făceau din fluierele lor
Jgheaburi

Pentru lacrimile pietrelor înduioşate,
De curgeau doinele la vale

Pe toţi munţii Moldovei şi ai Munteniei
Şi ai Ţării Bârsei şi ai Ţării Vrancei
Şi ai altor ţări româneşti.

Au mai existat şi nişte codri adânci
Şi un tânăr care vorbea cu ei,
Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt?

Acest tânăr cu ochi mari,
Cât istoria noastră,
Trecea bătut de gânduri
Din cartea cirilică în cartea vieţii,
Tot numărând plopii luminii, ai dreptăţii, ai iubirii,
Care îi ieşeau mereu fără soţ.

Au mai existat şi nişte tei,
Şi cei doi îndrăgostiţi
Care ştiau să le troienească toată floarea
Într-un sărut.

Şi nişte păsări ori nişte nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi şi mişcătoare şesuri.
Şi pentru că toate acestea
Trebuiau să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus Eminescu.

* SHAKESPEARE

Shakespeare a creat lumea în şapte zile.

În prima zi a făcut cerul, munţii şi prăpăstiile sufleteşti.
În ziua a doua a făcut râurile, mările, oceanele
Şi celelalte sentimente
Şi le-a dat lui Hamlet, lui Iulius Caesar, lui Antoniu, Cleopatrei şi Ofeliei,
Lui Othello şi altora,
Să le stăpânească, ei şi urmaşii lor,
În vecii vecilor.
În ziua a treia a strâns toţi oamenii
Şi i-a învăţat gusturile:
Gustul fericirii, al iubirii, al deznădejdii,
Gustul geloziei, al gloriei şi aşa mai departe,
Până s-au terminat toate gusturile.

Atunci au sosit si nişte indivizi care întârziaseră.
Creatorul i-a mângâiat pe cap cu compătimire,
Şi le-a spus că nu trebuie decât să se facă
Critici literari
Şi să-i conteste opera.
Ziua a patra şi a cincea le-a rezervat râsului.
A dat drumul clovnilor
Să facă tumbe,
Şi i-a lăsat pe regi, pe împăraţi
Şi pe alţi nefericiţi să se distreze.
În ziua a şasea a rezolvat unele probleme administrative:
A pus la cale o furtună,
Şi l-a învăţat pe regele Lear
Cum trebuie să poarte coroană de paie.
Mai rămăseseră câteva deşeuri de la facerea lumii
Şi l-a creat pe Richard al III-lea.
În ziua a şaptea s-a uitat dacă mai are ceva de făcut.

Directorii de teatru şi umpluseră pământul cu afişe,
Şi Shakespeare s-a gândit că după atâta trudă
Ar merita să vadă şi el un spectacol.
Dar mai întâi, fiindcă era peste măsură de istovit,
S-a dus să moară puţin.

* DEVELOPARE

Azi am fotografiat numai copaci,
Zece, o sută, o mie.
Îi voi developa la noapte,
Când sufletul va fi o cameră obscură. Apoi îi voi class:
După frunze, după cercuri, După umbra lor.
O, ce uşor
Copacii intră unul într-altul!
Iată, nu mi-a rămas decât unul.
Pe-acesta îl voi fotografia din nou
Şi voi observa cu spaimă
Că seamănă cu mine.
Ieri am fotografat numai pietre.
Şi piatra de la sfârşit
Semăna cu mine.
Alaltăieri - scaune -
Şi cel care-a rămas
Semăna cu mine.

Toate lucrurile seamănă îngrozitor
Cu mine...

Mi-e frică.

* ŞAH

Eu mut o zi albă,
El mută o zi neagră.
Eu înaintez cu un vis,
El mi-1 ia la război.
El îmi atacă plămânii,
Eu mă gândesc un un la spital,
Fac o combinaţie strălucită
Şi-i câştig o zi neagră.
El mută o nenorocire
Şi mă ameninţă cu cancerul
(Care merge deocamdată în formă de cruce),
Dar eu îi pun în faţă o carte
Şi-1 silesc să se retragă.
Îi mai câştig câteva piese,
Dar, uite, jumătate din viaţa mea
E scoasă pe margine.
- O să-ţi dau şah şi pierzi optimismul,
Îmi spune el.
- Nu-i nimic, glumesc eu,
Fac rocada sentimentelor.

În spatele meu soţia, copiii,
Soarele, luna şi ceilalţi chibiţi
Tremură pentru orice mişcare a mea.

Eu îmi aprind o ţigară
Şi continui partida.

* HÂRTIE

S-a anunţat, cred, la apocalips,
Nu ţin bine minte,
Că un mare uragan de hârtie
Se apropie din direcţia N-V
Şi din toate direcţiile.

Uraganul va pustii totul în calea sa,
Prefâcând totul în hârtie.

Copacii se vor transforma în hârtie,
Animalele în hârtie,
Aurul în hârtie.

Oamenii vor ţipa de groază,
Şi ţipetele lor
Vor deveni pe loc şerpi de hârtie,
Şi apoi ei înşişi se vor desface hârtie:
Hârtie de împachetat, hârtie de plicuri,
Hârtie de saci, hârtie de biblie,
Hârtie de ţigarete.
Şi mai ales ziare.

Unii vor deveni articole de fond,
Alţii vor intra în problemele
Industriale ori agrare,
Alţii vor trece la pagina externă.
Scriitori care nu s-au ratat încă,
Din lipsă de spaţiu,

Se vor rata în primii cinci cuadraţi.
Ca să mai lungim vorba:
Va un uragan şi o hârtie
Mondială.

Şi la urmă,
Scos din răbdări,
Se va căsca pământul.
Va înghiţi cu poftă totul
Şi se va şterge la gură
Cu oamenii care s-au transformat
În şerveţele.

* LEDA

Leda trece surâzând
Printre lucruri
Şi se culcă
Cu fiecare.
Gardului i-a născut un copil
Din iederă,
Soarelui i-a născut
O floarea-soarelui
A făcut dragoste neruşinată

Cu toţi boii,
In frunte cu boul Apis
Dar, naiba s-o ia,
Nici nu se cunoaşte.

Mare poamă mai e
Şi Leda asta,
De aceea lumea rămâne
Aşa de frumoasă.

* DRUMUL

Gânditor şi cu mâinile la spate
Merg pe calea ferată,
Drumul cel mai drept
Cu putinţă.

Din spatele meu, cu viteză,
Vine un tren
Care n-a auzit nimic despre mine.

Acest tren - martor mi-e Zenon bătrânul -
Nu mă va ajunge niciodată,
Pentru că eu mereu voi avea un avans
Faţă de lucrurile care nu gândesc.

Sau chiar dacă, brutal,
Va trece peste mine,
Întotdeauna se va găsi un om
Care să meargă în faţa lui
Plin de gânduri
Şi cu mâinile la spate.

Ca mine acum
În faţa monstrului negru
Care se apropie cu o viteză înspăimântătoare,
Şi care nu mă va ajunge
Niciodată.

* MELCUL

Melcul şi-a astupat bine ochii
Cu ceară,
Şi-a pus capul în piept
Şi priveşte fix
În el.

Deasupra lui
E cochilia
Opera sa perfectă
De care-i e silă -

În jurul cochiliei
E lumea,
Restul lumii,
Dispusă încolo şi-ncoace,
După anumite legi
De care-i e silă
Şi-n centrul acestei
Sile universale
Se află el -

Melcul,
De care-i e silă.

* MUZEUL SATULUI

Din viaţa acestor oameni
Lipsesc mai multe secţii,
Iar altele, cum ar fi
Bunăstarea materială, fericirea şi norocul
În istorie,
Sunt slab reprezentate.

Nu întâlneşti aici nici o monedă,
Pentru că, neavând aur şi argint,
Ţăranii şi-au gravat anual chipul
Pe boabe de mei, de grâu, de porumb
Care nu ni s-au păstrat.

Păsări împăiate
Ar fi putut ei, ce e drept, aduce destule,
Dar le-a fost milă să ucidă
Privighetoarea, ciocârlia, mierla şi cucul,
Care le cântau fără bani toată viaţa,
Şi toată moartea.

Era primitivă,
Antică, mcdievală
Apar ca una singură,
Fiindcă, neştiind carte, ţăranii
N-au băgat de seamă că între aceste epoci
Există deosebiri
Fundamentale.

Aici exponatele cele mai numeroase
Sunt bordeiele.
De la munca pământului
Ţăranii intrau direct în pământ,
Să se odihnească.
Din loc în loc între bordeie

Sunt intercalate răscoalele:
A lui Doja, a lui Horia, Cloşca
şi Crişan, a lui Tudor,
Construite de data asta la suprafaţă
Cu un uimitor simţ al simetriei
Arhitectonice.

Vizitatori,
Nu atingeţi sărăcia şi tristeţea
Aflate-n muzeu.
Sunt exponate originate,
Ieşite din mâna, din sufletul şi din rărunchii acestui popor

Într-o clipă de încordare şi spontaneitate
Care a durat
2000 de ani.

* BĂRBAŢII

Mircea cel Bătrân îmbrăcat în zale.
Alexandra cel Bun îmbrăcat în zale.
Ştefan cel Mare îmbrăcat în zale
Mihai Viteazul îmbrăcat în zale.
Ion Vodă cel Cumplit îmbrăcat în zale.
Şi aici, în Oltenia, Tudor Vladimirescu
Primenit şi el cu zale
Peste cămaşa morţii.

Mie-mi vine să mă aşez pe genunchii lor
Şi să-i trag de mustăţi
Şi să-i întreb, de ce sunt toţi
Îmbrăcaţi în zale?
Şi unde tot pleacă în fiecare dimineaţă
Şi de ce nu mai stau pe-acasă,
Să se bărbierească mai des,
Că, uite, bărbile lor
Mă zgârie
Când mi-alint de ele sufletul.

Aş vrea să merg şi eu cu voi, le zic,
Să văd măcar lupta de la Rovine,
Dar mă împingeţi blând la o parte
Şi mă lăsaţi în grija femeilor.
Şi cum caii voştri şi-au tocit pe drumuri
Până şi şeile frumoase cu ciucuri,
Luaţi din prima biserică zidită de voi
Biblia legată în piele

Şi-o puneţi pe ei cu literele în ios,
Să se umple de sudoarea şi de sângele
Acestor locuri.

De multe ori vă întoarceţi victorioşi,
Şi eu mă joc cu steagurile năvălitorilor,
Făcând din ele corăbioare
Şi dându-le drumul pe apa Dunării.

De multe ori nu vă mai întâlnesc
Şi-atunci mă mir cum poate să nu se mai întoarcă
Un om care are nevastă şi munţi şi copii?

Brâncovene Constantine,
De ce-ţi taie turcii capul
De cinci ori la rând, .
O dată pentru fiecare copil al tău
Şi odată pentru tine?

Sultanul are în palat .
Un coş de hârtii pentru capetele domnilor români
Care niciodată nu se nimeresc supuse.
Dar, uite, trunchiul de pe care a fost retezată
Mândria ta de ghiaur

A rămas în picioare,
Ca un stâlp de pridvor românesc înstrăinat
La Istanbul.

Dar ce tot răsfoiesc eu cartea asta cu poze?
Mai bine mă uit în sus,
Fiindcă cerul nostru e zugrăvit,
Ca Voronețul,
Cu toată istoria românilor.
Deasupra Posadei e lupta de la Posada.
Deasupra Podului Înalt
E lupta de le Podul Înalt.
Deasupra Călugărenilor
E lupta de la Călugăreni.

Sunt bătălii pe toți pereții,
Și în firide și ocnițe,
Pe stele e chipul încruntat al bărbaților de demult.

Iar sus, în turla neagră,
Stă Decebal pe nori de otravă,
Bând otravă,
Și otrava prelingându-se de pe mustățile lui.

* AM LEGAT...

Am legat copacii la ochi
Cu-o basma verde
Și le-am spus să mă găsească.

Și copacii m-au găsit imediat
Cu un hohot de frunze.

Am legat păsările la ochi
Cu-o basma de nori
Și le-am spus să mă găsească..

Și păsările m-au găsit
Cu un cântec.

Am legat tristețea la ochi
Cu un zâmbet,
Și tristețea m-a găsit a doua zi
Într-o iubire.

Am legat soarele la ochi
Cu nopțile mele
Și i-am spus să mă găsească.

Ești acolo, a zis soarele,
După timpul acela,
Nu te mai ascunde.

Nu te mai ascunde,
Mi-au zis toate lucrurile
Și toate sentimentele
Pe care am încercat să le leg
La ochi.

* CTITORIE

Aşa cum stai,
Dreaptă,
Cu braţele moi
Pe pântecul plin,
Pari o veche soţie de voievod
Ţinându-şi ctitoria.

Şi parcă-aud un glas
Venind de dincolo
De dispariţia materiei:

"Noi, Ion şi Ioana,
Cu puterile noastre
Am durat acest sfânt
Copil,
Întru veşnica pomenire
A acestui soare
Şi-a acestui pământ".

* SUPERSTIŢIE

Pisica mea se spală
Cu laba stângă,
Iar o să avem un război.

Fiindcă, am observat,
De câte ori se spală
Cu laba stângă,
Creşte considerabil încordarea
Internaţională.

Cum vede ea
Cele cinci continente?
S-a mutat cumva
În pupilele sale
Pitia, cea care ştie să-ţi spună dinainte
Toată istoria
Fără punctuaţie?

Îmi vine să plâng
Când mă gândesc că eu
Şi cerul cu suflete pe care mi l-am legat
În spate
Depind, în ultimă instanţă,
De toanele unei pisici!

Fugi de prinde şoareci,
Nu mai dezlănţui
Războaie mondiale,
Fire-ai a dracului
De putoare!

* MUNTELE

Ţin locul unei pietre de pavaj,
Am ajuns aici
Printr-o regretabilă confuzie.

Au trecut peste mine
Maşini mici,
Autocamioane,
Tancuri
Şi tot felul de picioare.

Am simţit soarele până la osii,
Şi luna
Pe la miezul nopţii.

Norii mă apasă cu umbra lor,
De evenimente grele
Şi importante
Am făcut bătături.
Şi cu toate că-mi suport
Cu destul stoicism
Soarta mea de granit,
Câteodată mă pomenesc urlând:

Circulaţi numai pe partea carosabilă
A sufletului meu,
Barbarilor!

* FRESCĂ

În iad păcătoşii
Sunt valorificaţi la maximum.

Femeilor li se scot din cap,
Cu o pensetă,
Clamele, agrafele, inelele, brăţările,
Pânzeturile, lenjeria de pat.
După aceea sunt aruncate
În clocotul unor cazane,
Să fie atente la smoală,
Să nu dea în foc.

Apoi unele
Sunt transformate în suferinţe
Cu care se cară la domiciliul dracilor pensionari
Păcatele calde.

Bărbaţii sunt şi ei folosiţi
La cele mai grele munci,
Cu excepţia celor foarte păroşi,
Care sunt torşi din nou
Şi făcuţi preşuri.

* CONTABILITATE

Vine o vreme
Când trebuie să tragem sub noi
O linie neagră
Şi să facem socoteala.

Câteva momente când era să fim fericiţi.
Câteva momente când era să fim frumoşi.
Câteva momente când era să fim geniali.

Ne-am întâlnit de câteva ori
Cu nişte munţi, cu nişte copaci, cu nişte ape
(Pe unde-or mai fi? Mai trăiesc?).
Toate acestea fac un viitor luminos
Pe care l-am trăit.

O femeie pe care am iubit-o
Şi cu aceeaşi femeie care nu ne-a iubit
Fac zero.

Un sfert de ani de studii
Fac mai multe miliarde de cuvinte furajere,
A căror înţelepciune am eliminat-o treptat.

Şi, în sfârşit, o soartă
Şi cu încă o soartă (de unde-o mai fi ieşit?)
Fac două (Scriem una şi ţinem una,
Poate, cine ştie, există şi viaţă de apoi).

* CU SPATELE

Ceasul s-a-ntors cu spatele la timp.
Era bolnav ceasul şi, simţindu-şi sfârşitul,
Poate că s-a gândit şi el
La un rai al obiectelor care mor,
Unde ceasurile se potrivesc singure
După inima lui Dumnezeu
Şi deşteptătoarele sună şi ziua şi noaptea
Învierea stelelor.

A văzut însă cu limba cea mare
Că e absurd
Şi a murit simplu, de tot,
Întorcându-se cu spatele la timp.

Iar eu, sufletul răposatului,
Voi mai rămâne în preajma lui
Trei zile,
Să văd cum continuă să-i crească
Părul şi unghiile.
După care voi pleca şi eu.

* SOLEMN

Toate hârtiile mele
Le-am cărat cu braţul
Pe un câmp mare,
Le-am semănat solemn
Şi le-am arat adânc
Cu plugul.

Să văd ce-o să răsară
Din gândurile acestea,
Din bucurii, din tristeţe, din fericire,
Iarna, primăvara, vara şi toamna.

Acum mă plimb
Pe câmpul negru
Cu mâinile la spate,
Mai neliniştit cu fiecare zi.

Nu se poate totuşi
Nici o literă să nu fi fost bună!

Precis într-o zi
Câmpul acesta se va umple de flăcări
Şi eu voi trece printre ele, solemn,
Încununat ca Neron.

* PENTRU PĂSĂRILE DISPĂRUTE

Câte păsări o fi stricat
Cerul
Până să-ţi nimerească mersul
Atât de lin?

Unele erau ciudate,
Aveau penele cine ştie cum,
Înfipte de-andoaselea,
Ori poate nici n-aveau pene,
Ci frunze.

Ele încercau să zboare
Până la copacul
Unde se bănuia că va apare omul,
Dar timpului nu-i plăcea
Acest zbor stângaci
Şi le ştergea timpul
Cu dosul palmei.

Hai pe câmp
Să vedem ciocârlia
Arzând,
Ca o lumânare
Pentru păsările dispărute.

* PERSPECTIVĂ

Dacă te-ai îndepărta puţin,
Dragostea mea ar creşte
Ca aerul dintre noi.

Dacă te-ai îndepărta mult,
Te-aş iubi cu munţii şi cu apele
Şi cu oraşele
Care ne despart.

Dacă te-ai mai îndepărta
Cu o zare,
La profilul tău s-ar mai adăuga soarele,
Luna şi jumătate din cer.

* DE-A ICAR

Am umblat cu cerşitul pe la păsări
Şi mi-a dat fiecare
Câte o pană.

Una înaltă de la vultur,
Una roşie de la pasărea paradis,
Una verde de la colibri,
Una vorbăreaţă de la papagal,
Una fricoasă de la struţ
O, ce aripi mi-am făcut!

Mi le-am pus la suflet
Şi-am început să zbor.
Zbor înalt de vultur,
Zbor roşu de pasăre paradis,
Zbor verde de colibri,
Zbor vorbăreţ de papagal,
Zbor fricos de struţ
O, ce-am mai zburat!

* SEMNE

Dacă te-ntâlneşti cu un scaun,
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlneşti cu un munte,
E semn rău, ajungi în scaun.
Dacă te-ntâlneşti cu carul mare,
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlneşti cu un melc,
E semn rău, ajungi în melc.
Dacâ te-ntâlneşti cu o femeie,
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlneşti cu o faţă de masă,
E semn rău, ajungi în sertar.
Dacă te-ntâlneşti cu un şarpe,
E semn bun, moare şi tu ajungi în rai.
Dacă şarpele te-ntâlneşte pe tine,
E semn rău, mori şi el ajunge în rai.
Dacă mori,
E semn rău.
Fereşte-te de acest semn -
Şi de toate celelalte.

* ORĂ

Ora
Când lucrurile obosite de-atâta sens .
Adorm pe el,
Ca sentinelele
Cu bărbia sprijinită
În vârful suliţei.

Pereţi, tavan, cer şi univers,
Nu vă lăsaţi totuşi prea greu
Pe mine,
Şi eu mă mai ţin într-un gând,
Ba într-un singur cuvânt,
Care-a şi început să nu mai fie

La un capăt.

* GRUP

Trăiau de mult timp împreună
Şi cam începuseră să se repete:
El era ea
Şi ea era el,
Ea era ea
Şi el era tot ea,
Ea era, nu era,
Şi el era ele,
Sau cam aşa ceva.

Dimineaţa mai ales,
Până se alegeau bine
Care cine mai este,
De unde şi până unde
De ce aşa şi nu altminterea,
Trecea o groază de timp,
Trecea timpul ca pe apă.

Voiau uneori chiar să se sărute,
Dar îşi dădeau seama, la un moment dat,
Că amândoi sunt ea
Mai uşor de repetat.

Atunci începeau de spaimă să caşte,
Un căscat de lână moale,
Care se putea şi croşeta
În felul următor:
Una căsca foarte atent
Şi cealaltă ţinea ghemul

* ADAM

Cu toate că se afla în rai,
Adam se plimba pe alei preocupat şi trist
Pentru că nu ştia ce-i mai lipseşte.

Atunci Dumnezeu a confecţionat-o pe Eva
Dintr-o coastă a lui Adam.
Şi primului om atât de mult i-a plăcut această minune,
Încât chiar în clipa aceea
Şi-a pipăit coasta imediat următoare,
Simţindu-şi degetele frumos fulgerate
De nişte sâni tari şi coapse dulci
Ca de contururi de note muzicale.
O nouă Evă răsărise în faţa lui.
Tocmai îşi scosese oglinjoara
Şi se ruja pe buze.
"Asta a viaţa!" a oftat Adam
Şi-a mai creat încă una.

Şi tot aşa, de câte ori Eva oficială
Se întoarce cu spatele,
Sau pleca la piaţă după aur, smirnă şi tămâie,
Adam scotea la lumină o nouă cadână
Din haremul lui intercostal.

Dumnezeu a observat

Această creaţie deşănţată a lui Adam.
L-a chemat la el, 1-a sictirit dumnezeieşte,
Şi 1-a izgonit din rai
Pentru suprarealism.

* ARCADĂ

Azi am văzut un ochi
Care mă iubea.
Vedeam bine că m-ar fi primit
Sub sprânceana lui.

Dar a venit un nor
Şi ochiul s-a-nchis,
Ori s-a speriat
Şi-a fugit în chipul tău
Lângă celălalt ochi,
Lângă fruntea şi lângă gura
Care nu mă iubesc.

* CINE

Să cercetăm bine
Cine se ascunde sub noi
Să fim foarte atenţi
Pe cine numim
Eu.
*C*ă nu mai poţi
Avea încredere oarbă
În nimeni.
Să fim atenţi, mai ales,
Pe cine numim
Eu.

Îndesati cu genunchiul
Sub nişte măşti,
Atât de convenţionale,
Râsul, plănsul, iubirea,
Ne căznim, stângaci,
Să fim familiari cu noi

Poate chiar reuşim
În unele momente,
Dar ne speriem grozav
Când ne auzim glasul.

* CONCURS

Într-o încăpere ca toate celelalte,
Amenajată cu plafon zdravăn,
Ne întrecem la sărituri în înăltime.

Ştim precis
Că nu poate sări nimeni
Mai sus decât tavanul,
Să fie şi Dumnezeu,
Asta din cauza gravitaţiei
Care ne trage mereu în jos,
Încă din cele mai vechi timpuri.

Dar continuăm
Cu o îndârjire diavolească,
Pentru că nu putem sta altfel,
Când avem în noi genial înălţimii,
Ca peştii zburători
Dorul aripilor adevărate.
Zi şi noapte continuăm
În plafonul nostru scund.

Cel mai sprinten,
Care are muşchii cei mai oţeliţi, mai dresaţi
Şi stăpâneşte cel mai bine
Legile avântului
Ia şi cele mai multe pocnituri în cap.

* MANIA PERSECUŢIEI

Tu îmi storci vlaga
Şi eu cred că tu
Îmi storci vlaga.

Tu îmi duci copilul
La război
Şi eu cred că tu
Îmi duci copilul
La război.

Tu îmi iei zilele
Şi eu cred că tu
Îmi iei
Zilele.

* ALERGĂTORUL

Un câmp pustiu,
Bătătorit ca un drum,
Şi din când în când
Câte o carte.

La distanţe foarte mari,
Vreo carte fundamentală,
Tare ca piatra.

Vine unul, gâfâind de muşchi,
Sănătos ca un zeu nou,
Şi scuipă pe ea,
Pe fiecare la rând.
Calcă peste ele dumnezeieşte.

A obosit, a mers destul,
Câmpul se întinde înainte pustiu,
Bătătorit ca un drum.
Alergătorul cade jos, moare,
Devine carte fundamentală, ultimul cuvânt,
Semn peste care nu se mai poate trece.

Se aude un gâfâit,
Din spate răsare cineva,
Un alergător se opreşte, scuipă pe semn,

Şi se pierde în zare.

* TUŞIŢI

La cele mai bune replici ale mele

Ai tuşit,
Scorpie bătrână.

Ele erau cheia
Întregului spectacol,
Le pregăteam în febră
Ani în şir,
Oamenii m-aşteptau cu respiratia tăiată,
Efectul trebuia să fie formidabil,
Dar pe tine tocmai atunci
Te îneca tusea,
Scorpie bătrână.

Dacă se-ntâmpla
Să lipseşti odată,
Începea să tuşească
Scaunul pe care stătuseşi.

Acum ai molipsit
Toată sala,
Piesa se petrece de la un cap la altul
Într-o tuse măgărească...

Tuşiţi,
Răguşit, piţigăiat, dogit,
Cu pauze, în accese, uscat, pistruiat,
Ca la vocalize, ca la doctor,
Tuşiţi!

Credeţi că spun rolul pentru voi,
Ochii mei par că se uită la voi,
Când, de fapt, eu privesc peste capetele voastre

Becul roşu din fundul sălii.
Pentru el vorbese,
Lui îi spun sufletul meu învăţat în nopţi de insomnie,
Becului roşu care arată locul pe unde, la sfârşit,
Voi trebuie să evacuaţi sala,
Scorpii bătrâne.

* ...

Îmi pare rău de fluturi
Când sting lumina,
Şi de lilieci,
Când o aprind...
Nu pot să fac un pas
Fără să jignesc pe cineva?

Se-ntâmplă atâtea lucruri misterioase,
Că mereu îmi vine să-mi duc mâna
La tâmplă,
Dar o ancoră aruncată din cer

Mi-o trage în jos...

Nu e încă momentul
Să-ţi sfâşii pânzele,
Lasă...

* ISTORIOTERAPIE

Când am insomnie,
Seara, înainte de culcare,
Iau un atlas istoric
Cu puţină apă.

Şi aşteptând să-şi facă efectul,
Urmăresc cu degetul
Imperiul hitiţilor,
Dar peste o clipă
Trebuie s-o iau de la început,
Pentru că, de fapt, imperiul hitiţilor
E imperiul egiptenilor,
Ba nu, al asrienilor...
Al medo-chaldeenilor...
Al perşilor...

Dacă aşa stau lucrurile, mă gândese,
Atunci pot să dorm şi eu
Liniştit.

* INDIGO

Noaptea cineva-mi pune pe uşă
Un indigo imens,
Şi tot ce gândesc apare, instantaneu,
Şi pe partea de dinafară a uşii.

Dau buzna spre locuinţa mea
Curioşii din toată lumea,
Îi aud cum urcă scările.
Cum iau treptele pe tălpi
Şi le pun înapoi
La-ntoarcere.

Sunt păsări de toate neamurile,
Câini păzitori de lună,
Drumuri de trecere,
Şi salcâmi bătrâni,
Suferind de insomnie.

Îşi pun pe nas ochelarii
Şi mă citese emoţionaţi,
Ori ameninţând cu pumnul,
Fiindcă despre toate eu mi-am format
O idee exactă.

Numai despre sufletul meu
Nu ştiu nimic,
Sufletul care-mi scapă mereu
Printre zile,
Ca o bucată de săpun

În baie.

* FOAIE VERDE

Codrule,
Dă-mi o frunză de sus,
pentru lumină şi pentru tinereţe,
Şi pentru viaţa care nu moare.

Codrule,
Dă-mi o frunză de jos,
Pentru întuneric şi pentru bătrâneţe;
Şi pentru moartea care nu învie.

Noi ne-am scris sufletul
Pe frunze...
Codrule,
Dă-mi toate frunzele tale
Să cânt cu ele.

Sau mai bine cântă tu
Şi cu sufletul meu.

* DON JUAN

După ce le-a mâncat tone de ruj,
Femeile,
Înşelate în asteptările lor cele mai sfinte,
Au găit mijlocul să se răzbune
Pe Don Juan.

În fiecare dimineaţă,
În faţa oglinzii,
După ce îşi creionează sprâncenele,
Îşi fac buzele
Cu şoricioaică,
Pun şoricioaică în păr,
Pe umerii albi, în ochi, pe gânduri,
Pe sâni,
Şi aşteaptă.

Ies albe în balcoane,
Îl caută prin parcuri,
Dar Don Juan, cuprins parcă de-o presimţire
S-a făcut şoarece de bibliotecă.

Nu mai mângâie decât ediţii rare,
Cel mult broaşte,
Nici una legată în piele,

Decât parfumul budoarelor,
Praful de pe antici
I se pare mult mai rafinat.

Iar ele îl aşteaptă.
Otrăvite-n cele cinci simţuri - aşteaptă,
Şi dacă Don Juan şi-ar ridica ochii
De pe noua lui pasiune,
Ar vedea-n fereastra bibliotecii
Cum zilnic este înmormântat câte un soţ iubitor,
Mort la datorie,
În timp ce-şi sărută soţia
Din greşeală.

* ...

O femeie
Se urcă-ntr-un pom
Şi bărbatul îi ţine cu amândouă mâinile
Scara.

O pasăre zboară
Pe cer
Şi un copil îi ţine
Aerul.

O stea răsare
Pe cer
Şi pământul
Îi ţine cerul.

* CAUT PORTRETUL LUI HEGEL

Eu n-am văzut niciodată
Portretul lui Hegel,
Mi-a lipsit momentan
De pe toate cărţile.

Am auzit însă că există
La un anticariat.
Nu prea departe de-aici,
O fotografie de-a lui, înfăţişându-l
În clipa când trece
Peste toate sistemele filozofice,
Ca viermele de mătase
Pe frunzele de dud.

Trebuie să fie ceva neobişnuit şi frumos,
Electric.
Ceva ca omul.

Într-o zi o să-mi fac timp.
Mă voi repezi până-acolo
Şi, rugând toate cuvintele
Să mă lase singur cu Hegel,

Îl voi privi tăcut
Câteva minute.

* SENECA

La apusul soarelui, mi s-a spus,
Trebuie să-mi tai venele.
Acum e abia prânzul,
Mai am de trăit câteva ore bune.

Ce să fac,
Să-i mai scriu lui Lucilius?
Nu mai am chef.
Să mă duc la circ?
Nu-mi mai trebuie nici circ nici pâine.
Să prevăd destinul filozofiei?

A mai trecut o oră,
Au mai rămas încă patru,
Apa clocoteşte în baie,
Casc şi mă uit pe fereastră,
Privesc după soare care nu mai apune
Şi mă plictisesc îngrozitor.

* PITIA

Pitia şade-n antichitate
Şi ne prezice viitorul.

Ca s-ajungi la ea
Pierzi o groază de timp.
Stând la o coadă interminabilă,
Căci viitorul are totdeauna căutare.

Până acum am auzit
Ce le-a spus curat
Tuturor celor dinaintea mea.

Mâine - zicea ea
Ori într-o altă zi,
Ţi se va întâmpla ceva
Obişnuit,
Ori ceva extraordinar.

* HOŢII

Aveam o poezie care nu mă lăsa să dorm
Şi am trimis-o la ţară
La un bunic.

La urmă am scris alta
Şi i-am trimis-o mamei
S-o păstreze în pod.

Am mai scris după aceea vreo câteva
Şi, cu strângere de inimă, le-am încredintat rudelor
Care şi-au dat cuvântul că or să aibă grijă de ele.

Şi tot aşa, pentru fiecare poezie nouă,
S-a găsit câte un om care să mi-o primească,
Pentru fiecare prieten al meu
Are, la rândul său. un prieten,
Atât de bun, încât să-i încredinţeze taina.

Aşa că nici eu nu mai ştiu acum
Unde mi se află cutare vers
Şi, în caz că mă calcă hoţii,
Oricât de mult m-ar schingiui,
Tot n-o să le pot spune mai mult, decât
Că ele sunt la loc sigur,
În ţara asta.

* NE CUNOAŞTEM

Ne cunoaştem,
Ne-am întâlnit într-o zi
Pe pământ,
Eu mergeam pe o parte a lui
Tu pe cealaltă.

Tu erai aşa şi pe dincolo,
O, erai ca toate femeile,
Uite că ţi-am retinut
Chipul.

Eu m-am emoţionat
Şi ţi-am spus ceva cu mâna pe inimă,
Dar n-ai avut cum să m-auzi.

Pentru că între noi treceau întruna maşini
Şi ape şi mai ales munţi,
Şi tot glohul.

M-ai privit în ochi
Dar ce să vezi?
În emisfera mea
Tocmai se făcuse noapte.

Ai întins mâna: ai dat de un nor.
Eu am cuprins de umeri o frunză.

* SUFLETE, BUN LA TOATE

O, suflete, bun la toate!
La privit pe fereastră
La întuneric,
La mersul femeilor
Şi la apreciat distanţa între două gâze.

Poate că abuzăm de tine,
Folosindu-te ca pe o perie,
Ca pe un burete
Ca pe o stea,
Ca pe un telescop,
Ca pe o cârpă.

Săpaţi la suflet, ca nişte cârtiţe
La lumina aerului orbitor:
Cu care gheare s-o fi săpând lumina
Şi cum să faci în ea galerii?

Mă gândesc uneori că tu ne încurci,
Că ne eşti prea devreme, suflete,
O, suflete, bun la toate.

* RITM

Cohorte de marginalizaţi
Se răscoală.
Vor în centru. Îl ocupă.
Împingând spre margine
Norocoşii din etapa precedentă.

Se cuibăresc, puiază.
Şi aşteaptă cu inima cât un purice
Cohortele de marginalizaţi
Care trag spre centru.

* ÎNVIEREA LUI LAZĂR

Ce mi-ai făcut, Doamne,
Tocmai când mă deconectasem!

Parcă mi se luase o ceaţă de pe ochi
Şi-ncepusem să văd întunericul,
Luna e altfel, acum mi-am dat seama,
Altele sunt încheieturile lucrurilor.

Parcă-mi sărise un dop de beznă din urechi,
Mi se desluşise adevărata cântare,
Nici nu ştiti ce înseamnă secretele sunete
Ale unui gând, desfăşurăndu-se.

Acum parcă mi-a dat cineva cu un par în cap
Şi revin la vechea-mi năuceală.
Aud că tu eşti cel care m-ai lovit atât de tare.
Când ai făcut lespedea să se dea în lături.

* ÎNTÂMPLARE

Cu mine se petrece
Ceva.
O viaţă de om.

* LEAC

Când se dă de leacul unei boli
Toţi cei care au pierit de acea boală
Ar trebui să învie
Şi să-şi trăiască în continuare
Restul de zile
Până la îmbolnăvirea de o altă boală
Al cărei leac n-a fost încă descoperit.

* ULISE

Când mă gândesc ce mă aşteaptă şi acasă,
Porcii aceia de peţitori,
Beţi chiori, slinoşi pe armurile din cuier
Jucând toată ziua table
Până li se înmoaie şi muşchii şi zarurile, de-a valma,
Că numai de însurătoare nu mai sunt buni
Chiar de-ar cere în căsătorie o babă
Mai ceva decât Penelopa
(O fi îmbătrânit, într-adevăr şi ea?)

Şi femeia aceea, plângăreaţă, pe de altă parte,
Care ţese-n neştire, de nervi,
De zgripţuroaică ce este, să încurce ea toate firele de pe lume !
Parcă văd că mă ia de la poartă-n primire:
- Unde-ai putut să fii până acum?
- Am făcut războiul Troii, nu fii scorpie...
- Bine, bine, dar Agamemnon al Clitemnestrei
Cum de-a scăpat mai devreme, că a şi putrezit până acuma, ..
N-aţi avut toţi acelaşi război? ,
- Am rătăcit zece ani pe mare, întrucât Neptum...
- Fără Neptun, te rog, spune clar
Cu tine? `
Şi chiar până acum?
Chiar până acum
Ce mare-a fost aia?
O să-mi fac o căsuţă
Aici pe valuri,
Să-mi ridic un cort în colţişorul ăsta
Mai ferit
Între Scyla şi Caribda.

* CERUL

Cerul scăpase sus,
Dincolo de cer,
Mai flutura doar un capăt de nor
Care venea până la noi,
Atingea pervazul.

Comunicarea noastră e mai mult prin aer,
Gesturi începute,
Gânduri rostite jumătate în vorbe,
Jumătate în fapte.
Pun mâna streaşină la ochiul tău
Şi-l privesc atent.
Aşa cum ţăranca se uită la un ou,
În zarea uşii
Dacă are bănuţ
Şi e bun de aşezat cu grijă sub cloşcă.

Mă uit în bănuţul pupilei tale
Şi mă găsesc acolo pus sub cloşcă.
Prind aripi şi zbor în vid,
După cerul care s-a tras în sus,
Dincolo de sine.

* UNGHI

Trec pe cer, în formă fixă,
Cocorii,
Sonetele ţăranilor.

* BĂTRÂNI LA UMBRĂ

Oboseşti repede, uiţi uşor,
Începi să vorbeşti singur,
Mişti din buze...
Te surprinzi în oglindă mişcând din buze,

Ştiu cam cum o să fie când voi fi bătrân.
În fiecare vară am o zi, două, o săptămână
De bătrâneţe.
Zbârcit, uscat ca un sâmbure de piersică în miezul zilei
Zemoase.

Un Ulise care uită de la mână până la gură,
Unde trebuia să se-ntoarcă,
De ce rătăceşte pe mare
Şi dacă e înainte sau după războiul Troiei.
Un Ulise cu puţine şanse de-a săruta fumul ieşind de pe hornurile
Patriei.

Eziţi între a-ţi potrivi cravata
Sau a te strânge cu ea de gât.
40 de grade la umbră! Intru în casă
Si cu un ultim efort de memorie îmi aduc aminte
Cum mă cheamă.
Căldura toridă seamănă foarte mult cu bătrâneţea.
Aceleaşi senzaţii.

Iei covoarele-n picioare
Te-mpiedici în papuci -
Îţi coace o unghie,
Parcă ţi se mişcă un dinte.

Vara ne simţim toţi solidari:
Toţi suntem bâtrâni,
Pân-la fătul din pântecul mamei.

* NUME PROPRII

Când a naufragiat antichitatea
Nu apăruseră încă sticlele
Şi tot ce era mai de preţ pe acolo
A fost făcut sul
În nişte nume proprii
Cărora li s-au dat drumul pe mare.

Numele au ajuns cu bine la noi.
Şi când destupăm câte unul,
Să zicem Homer, Pitagora sau Tacitus
Ţâşnesc spre cer jerbe mari de lumini,
Pe umeri ne cade un praf de milenii.

Să înmulţim din răsputeri

Avuţia de nume proprii a lumii!
Şi dacă se va scufunda pământul
Ele să rămână plutind,
Cai troieni cu toată omenirea în burtă,
Către porţile altor planete.

* ARISTOTEL

Fire şi noduri câte, pân'la el,
Din caierul gândirii eleate,
Le-au tors atâtea minţi străluminate,
Ghem le făcu, din nou, Aristotel.

Lui Alexandru-i dă să zvârle ghemul
Prin Asia, departe, pân'la Gange,
Dar Grecia învinsă e de goange,
Inoculând sub silogism blestemul.

O clipă l-a-ncercat atunci deruta,
A plâns ce-a plâns răpus, pe Organon,
Ci ca Socrate nu sorbi cucuta:

Mai ai de scris, bătrâne histrion!
De-atunci ne tot trimite cărţi pe rata:
Alexandria, Sparta, Babilon.

* ISCĂLITURA

Vedea cu o lampă aşezată pe pervazul casei pustii,
Casa în care locuise.
Pipăia cu ajutorul vântului,
Care atingea uşor
Toate lucrurile pe care pusese el mâna.
Auzea cu greul pământului
(Acum nu-i mai era greu)
Inima îi bătea într-o pasăre
Pe cer.

Sunt destul de vast!
A exclamat mulţumit

Şi glasul său a făcut cercuri pe ape,
Ca o iscălitură indescifrabilă.

* COPACUL

În ploaie, rezemat de un copac.
El are legătură cu pământul.
Şi simt sub coaja-i, palmă bătucită,
Cum freamătâ, cu ceru-n el, Cuvântul.

Din când în când trăzneşte mânios
Şi se răzbună norii în furtună.
Un fulger de-o veni, rătăcitor,
Deodată amândoi 1-om frânge-n mână.

Cuprins de laşitate, fug pe câmp
Şi picurii mă-ndosie de mijloc.
El îşi asumă riscul verticalei,
Dispus în orice clipă să-şi dea foc.

Singurătatea asta care fuge...
Singurătatea lui înfiptă-n lut...
Mă-ntorc plângând şi îl cuprind în braţe.
Furtuna grea ne ţine de urât,

* CLOPOŢELUL

În fiecare noapte un clopoţel
Aud, de cum lumina se stinge,
În vis mă iau după el
Fie că plouă, fie că ninge...

Şi merg şi merg... Clopoţelul
S-aude la capătul lumii.
La capătul lumii mă uit ca viţelul
La poarta nouă a mumii.

O stea străbate cerul, ursuzul,
O scânteie, printre mii de scântei.
Făcut numai pentru auzul
Visului meu este clinchetul ei.

* PICĂTURA

Priveam cum cade picătura,
Egal, în măsurat răstimp,
Neîntrecându-şi, calm, măsura,
Purtând în jur un fel de nimb.

Aceasta îmi era pedeapsa,
- Ce cruntă, necrezută ură!
S-aştept mereu să-mi sară capsa
La fiecare picătură.

Dar cum privirea aţintită
Îmi lăcrima de încordare,
Mă transformam în stalactită,
Pietrificată de teroare.

Iar picătura din tavan
Continua să cadă-n van.

* NOI CUTE

O lungă pregătire pentru moarte
E viaţa-ntreagă. Pentru marea clipă,
Când sufletul, un fulg dintr-o aripă,
Lin se desprinde şi te ia departe.

Unde? Nu ştii. Precis, *în altă parte*
Şi toată pământeana ta risipă
Se şterge ca o vorbă dintr-o carte
Şi altă vorbă-n loc se înfiripă.

Aşa că geamantanul fă-ţi şi du-te,
Uitându-şi geamantanul chiar în prag.
Dintr-un noian de vise începute

Nu poţi să-1 termini nici pe cel mai drag.
Îl va visa deasupra, blând un fag
Adăugând pe fruntea ta noi cute.

* SCARA

Cineva-mi lua scara. Eram sus
Şi eu soarelui îi luam scara.
Ca un meteorit mă prăvăleam prin apus
Şi în cap îmi cădea noaptea (întâi bună seara).

Bolovan sieşi îşi era Sisif,
Trebuind numai şi numai să se prăvale,
De o mie de ori, fără motiv,
Să-şi cadă din vârf până-n poale.
Până-n poalele domniei-sale.

Aveau dreptate vorbele foarte-nţelepte,
Rostite - îmi amintesc - de ursitoarea amară:
"Totul va fi urcare de trepte,
Totul va fi luare de scară".

* PRAGURI

În susul apei, într-un spasm de os
Şi peştii-n arcuiri de curcubeie
Pe solzii lucii prind câte-o scânteie
Din drumu-acesta lung, primejdios.

Striviţi de pietre, carnea le tresaltă,
Se încordează şi îşi iau avânt:
Mai trece-un prag împuţinatul cârd,
Spre un izvor din lumea cealălaltă.

Ajung câţiva şi mor dup-o secundă,
Lăsându-şi icrele-n fecunda undă.
Alt roi de peştişori o ia la vale,
Ca mâine să refacă aspra cale,

Sfinţind cu moarte crudul adevăr:
Mereu cum curge valul - şi-n răspăr.

* ELEGIE

Mamă, întâia zăpadă
Începe deasupra-ţi să cadă,
Asculţi înspicarea de vânt,
Ascunsă-ntr-un singur cuvânt.

Pământul întreg se destramă
El trece şi dincolo, mamă?
Materia unde se duce
Din locul c-o floare de cruce?

Urmează mai greu, după greu?
Se moare şi-acolo mereu?
Şi cine mai plânge aceste
Noi morţi fără boli, fără veste?

Tu toate voiai să le ştii,
Izvor pentru verbul a fi
Tu care născut-ai în chin,
Această ninsoare ţi-o-nchin,

Sfinţind cu prohod de nămeţi

Prea multele tale peceţi.

* DRUM FORESTIER

Un brad; un fag,
Un mesteacăn, un paltin -
Muntele o ia la vale,
Pe pârghii jupuite.

Cât urăsc acest drum forestier,
Acest colnic desfundat,
Aceste camioane
Care transportă pădurea
Legată cu lanţuri.

Curg sub altă zare
Bârnele care-au ţinut bolta cerului,
Pragul, talpa casei, tocul uşii,
Bâta ciobanului,
Păstorind limba română.

În urmă creşte
Un munte de rumeguş,
Şters de prima ploaie,
Luat de primul vânt.

Un brad, un fag...
Gaterul lucrează, electric
Mii de cercuri de copac îţi taie venele
Doinele au hemoragie,
Trecutul leşinââ

Cu fiecare copac trăznit
Ne cade pe umeri
O zdreanţă albastrâ de cer.

* DESPRE MÂINI

Rămâi sculptată în aer,
Mâinile mele
Au umplut camera de forme
Voi dormi cu fantomele tale,
Ca un Hamlet năpădit de taţi.

Poate că ar trebui să-ţi vorbesc
Despre mâini
(Şi mai puţin, evident, despre mâine)
Ele te-au îndrăgit la prima vedere,
Când ţi-ai sprijinit magnetismul în ele.

Ar putea fi ace pe o busolă,
Arătând imparţial toate punctele cardinale.
De ce numai nordul mereu?
Pretutindeni hălăduieşte misterul.

* CUM DRACII DORM."

Cum dracii dorm cu capetele-n smoală,
Cu labele pe muchii de cazan,
Şi unghii lungi, în creştere domoală,
Din iad afară ies ca din mărgean,

Mă simt iar înţepat de patimi surde,
Luat pe sus de oarbe năzuinţi.
Din întuneric, visele, să zburde
În carnea mea, din iad, sosesc fierbinţi.

Mai albă decât florile de leandru
Tu întărâţi iar trupu-mi - şi prin cerc
De foc faci sufletu-mi, sărind, puiandru,
Ca încercându-mă să te încerc

Şi să ascut pe buzele-ţi subţiri
Răzmeriţa-mi de coase şi simţiri.

* UN AN

Un an de molii şi de dolii
Mai multe dolii decât molii
Şi-un an cumplit de pete-n soare
Şi-un an când trage sarea apă
Cum ar veni, de pete-n sare,
Un an de cine poate, scapă.

* HITITUL FOSILĂ

Gândea într-o limbă moartă
De trei mii de ani. Şi scria pe plăcuţe cerate,
Care imediat prindeau patima vremii
Şi se ascundeau în biblioteci
Îngropate.

Adora bronzul. Nu înţelegea fierul
Şi tăişul acestuia nu-l vătăma.
Era un hitit fosilă.

Rătăcit într-o cută a timpului,
Nu ştia că e hitit,
Nu ştia că e o fosilă.
Nu bănuia că vorbeşte-ntr-o limbă
Moartă de trei mii de ani.

Dar adora bronzul,
O, adora bronzul,
A dispărut în golul unui clopot.

* AM VRUT SĂ MĂ SCHIMB

Am vrut să mă schimb pe unul mai bun,
L-am căutat cu lumânarea,
Înalt ca bradul, curat ca floarea,
Şi care noaptea să doarmă tun.

Ce, cu mândrie, să-şi zică: unul
Ca mine-n lume nu mai există.
Frumos, cu educaţie ateistă,
Poţi să îl cauţi să tragi cu tunul.

Ce bine! Ce bine! Ce bine!
Şi, pe de altă parte, vai ce păcat!
Nimeni n-a vrut să se dea pe mine
Şi de-aceea am rămas neschimbat.

* APĂ VIE, APĂ MOARTĂ

De cum am gustat din acel lichid,
Am şi devenit autocefal,
Ca biserica de răsărit,
Cu multele-i turle de vis opal.

Fermecat în mâini ţineam şipul,
Plin ochi de vrăjitele picături,
În fiecare picătură-mi vedeam limpede chipul,
Zguduit de fantastice furnicături.

Ce bine c-am dat eu de apa vie,
Căutată de toate poveştile laolaltă.
Ba e moartă - mi-a spus o ciocârlie -,
Apă moartă, luată din baltă.

Atunci, cum se face că are efect?
Am întrebat firoscoasa de ciocârlie.
- Aceeaşi apă ce palpită în piept,
Pentru unii e moartă, pentru alţii e vie.

* CA UN ALT DELFI

Avem şi noi ernanaţii,
Dar n-am aşezat deasupra oracole.
Nu le-am încins, ca alte naţii,
Cu nări de bici şi tentacule.

Ce poveşti ne-ar fi înflorit pe guri
Duhoarea adâncului în comă!
Neutilizate, mândrele crăpături
Şi-au risipit atâta mister şi aromă.

Puteam dibui preotese celebre,
Mai sibiline şi mai oculte.
Numai sâni, şolduri, fără vertebre,
Care pe barbari îndelung să-i insulte.

Ca un alt Delfi, pe-o gură de puţ,
Acoperit frumos cu o scoarţă,
Noi am fi pus, sfinte Preputţ,
Istoria lumii într-o altă balanţă.

Ne-am mulţumit s-avem cuget curat,
Dispreţuind ghicitul, bolboroseala,
Dar gazele au emanat, au emanat.
Şi ce adânc a lucrat aiureala.

* POVESTE

Întâi a semănat mălai
Întâiul om, fugind din rai.

La urmă s-a întors,l-a lins,
Să-şi piardă urma, dinadins.

Acum îl caută, slab, strâmb,
El, fabricantul de porumb.
Ah, raiul de odinioară!
Nu-l mai găseşte, doar îl ară.

Erau pe-aici, într-un coclaur,
Un om, un pom şi un balaur.
Şi-un şarpe subţirel: femeia,
Balaur mare-a fost aceea!

Căci numai ea, zice, m-a-mpins,
Fugind din rai, de l-am şi lins.
A dracu' limbă, m-a pierdut!
De-aş fi ştiut! De-aş fi ştiut!

* SOMN

Mamei

Pluteam pe-un râu, parcă legat de mâini,
Ţinut deasupra de o forţă tandră,
Cătând pe cer rotundul unei pâini
Şi logodit pe mal c-o salamandră.

Spălăm sub pleoapă firul de nisip
Şi scoica-ntreagă prefăcută-ntr-însul.
Alunecam ca lacrima pe-un chip,
Încurajând şi curgerea şi plânsul.

Plângând cu faţa-n sus pe-un râu eşti tot
Un fel de râu, cu albia-n mişcare...,
- Dezleagă-mi mâinile, să pot să-not
În plânsu-acesta ce se varsă-n mare.
(2 septembrie 1984)

* IZVOR DE ADĂPAT ARIPA

Mereu se face plinul printr-o gură
Ce cască pentru cea din urmă oară,
Mereu se varsă-n cer o picătură
De suflet, picătura necesară.

Şi tu te plimbi în lume, ca un vas,
Ce tremură-ntr-o mână de copil
Şi ştii: de stropul care-a mai rămas
Atârnă echilibrul ei fragil...

O, Doamne! din această fugă-a mea
Şi-această piedică ce-o pune clipa,
Să se aprindă-atunci când voi cădea,
Un mic izvor de adăpat aripa.

* MINUNE-I ŞI MOARTEA

Nu mai făceam minuni, sistematic,
Îmi plăceau minunile ocazionale.
Ajutam o zebră să-şi intre în dungi,
Îndreptam un bătrân de şale.

Unii credeau că-mi pierdusem puterea
Aceea grozavă şi minunată
Şi mă încercau cu învierea,
Omorându-mă scurt, dintr-o bucată.

Dar cum o minune-i şi moartea,
Lor nu le ieşea decât pe jumătate.
Chiar umbra mea îmi ţinea atunci partea
Cea vătămată şi pe vindecate.

Şi regeneram ca o oază,
Ce răsare mereu în acelaşi chip
Şi, luând de mână o rază,
Mă îndepărtam cu paşi de nisip.

* BOCCA DI LEONE

Leul stă cu gura căscată
Şi aşteaptă ori, să-mi bag capul,
Ori să-i dau o poezie.

Nu le mai dau poezii,
Dobitoacelor acestea sinistre,
Cu inima de piatră,
Că le-nghit pe nerăsuflate,
Pe nemestecate.
Mai bine îmi vâr capul?

Dar, oare o fi bine?
Mai bine o poezie, decât să-mi vâr capul...
Mai bine o poezie.

Lumea trece şi furişează câte-o scrisoare
Se uită în jur
Dacă n-a observat cineva,
Ca ucigaşul când dă otravă.

Făţiţ, eu stau îndelung
Şi-i vâr în gură poezii,
Una după alta,
Pârele mele contra mea...

Apoi contemplu de la distanţă
Puntea suspinelor
Şi canalul, pe unde va trece
Inevitabila galeră.

* SPAŢIU-TIMP

Dumnezeu
E peste tot
Dar asta nu-l împiedică
Să-şi caute centrul.

Şi asta îi ia, bineînţeles,
Tot timpul.

Relaţia spaţiu-timp
E în felul acesta
Ca şi rezolvată.

* CONVERSAŢIE PURĂ C-O LITERĂ CHINEZEASCĂ

I

Încerc să caligrafiez o stare de uimire,
O dulce dilatare şi legănare a spiritului,
Care nu încap decât în forma ta,
Căci, se ştie,
Tradusă în literele noastre
O frază chineză poate deveni înşiruirea
Aceleiaşi conjuncţii.
De exemplu: "Şi şi. Şi şi şi. Şi şi şi şi"
Este transcrierea fidelă a frumoasei poezii
Despre
"Legănarea văii fluviului Yangzi, o dată cu
Fluviul Yangzi".

II

Vai, câte minuni, câte chinezării mi-au scăpat
De-a lungul timpului,
Prea chircit în inima Europei,
Lipit de raţiunea grecească,
Dedulcit la silogism
Şi născut prea târziu pentru extremul orient!

III

N-am primit în dar nici un sul de mătase,
În timpul dinastiei Han,
Cu atât mai puţin în timpul următoarelor dinastii...
Picioarele mele n-au făcut bătături pe drumul mătăsii
Şi nu mi s-a văzut umbra, nici ducându-se,
Nici venind pe şerpuita cale,
Îmbrăţişându-se cu şirurile de oaze din pustiu.
Şi nu mi-am înfăşurat umerii
În hlamidele unduioase ale Fluviului Galben.

În anul 120 înaintea erei noastre punct,
Nu m-am înfăţişat - ce neghiob!
La Biroul Muzicii.
Ce melodii aş fi mai putut auzi!
Urechea mea - scoică rămasă fără vuietul mării
A pierdut comoara sunetelor
Năvălind din nord spre sud.
Oare mi-ar fi rămas neclară în veci
Lămurirea dubiilor?

IV

Am întârziat la concursul de improvizaţii poetice
Şi n-am făcut libaţii, invocând muza,
Alături de Wang Xizhi.
Aş fi vrut să văd scriindu-se
"Spiritul literar şi gravarea dragonilor".
Observator modest, retras într-o cută a timpului,
Să particip nevăzut la ceremonia
Pictării primului peisaj din lume.
(Care m-ar fi inclus neapărat,

Ca pe un accident la orizont,
Ceva ca o frunză pe apa cerului)
Să fiu arbitru la corectarea numelor,
Sau, tolănit în Doctrina Marelui Vehicol,
Să rătăcesc dincolo de marginile firii
Şi să mă pălească senzaţia de vacuum universal.

V

Cele cinci măsuri de orez
Mi-ar fi revelat, până la urmă,
Principiul vital?

VI

Dar tu nu spui nimic,
Frumoasă literă de mână?
Marele zid încape în tine
Ca luna într-o gogoaşă de mătase.
Deschide pentru o clipă uşa de borangic
Şi include această uimire,
Această floare de lotus include-o
În respiraţia ta în circuit închis.

De ce tot taci,
Tu care îmi spuneai toate acestea?

* EU, NEABĂTUTUL

Nu vreau să mai întâmpin nimic,
Nu mai cinstesc,
Nu mai sărbătoresc,
Nu aniversez, cei zece ani de la, cei doisprezece de la, cei
Doi şi jumătate de la cei douăzeci...
Nu mă mai mobilizează cele nouă şi jumătate, opt, şapte luni
Până la...
Nu vibrez la magistrale
De când mă trezesc dimineaţa şi până seara târziu
(Căci am într-adevâr cu total alte griji şi probleme)
Nu înfierez
Nu aplaud, nu scandez (uitaţi-vă la buzele mele lipite)
Nu mă iau la întrecere.
Mă lasă rece graficul recoltelor bogate ,
De la "Însămânţările sunt în toi", până
La "Mai sunt două zile până la încheierea secerişului"
Şi până la "Total pentru export".
Nu mă îmbăiez zilnic în spiritul sarcinilor subliniate
Nu mă angajez ferm,
Ştiu ce înseamnă actuaIa etapă şi fără să mi se urle
În ureche,
Ştiu încotro ne îndreptăm cu paşi repezi,
Îmi dau seama unde am ajuns,
Cunosc bine sacrificiile,
Un singur gând, un singur ţel, o singură voinţă
Mi se pare prea puţin pentru o singură viaţă!
Sunt hăt departe de deplina satisfacţie, profunda recunoştinţă... Cunosc grija permanentă şi tocmai asta mă îngrijorează profund...
Nu acţionez neabătut...
Intuiesc bine că vreţi să mergeţi şi mai departe,
Nu contaţi pe mine!
Nu mi-am propus ca obiectiv strategic
Edificarea. Nu contaţi pe mine!

Ţelurile sunt prea măreţe,
Eu sunt mic, uitat, nebăgat în seamă,
Ce însemn eu pentru voi?
Eu nu sunt decât poporul român
Nu contaţi pe mine!

* PROFEŢII MINCINOŞI

Profeţii mincinoşi îmi plac,
Pe luat aminte pus, pe-nvăţ,
Ascult şi tac, ascult şi tac
Acest delir şi-acest dezmăţ,

Din viitor, ca dintr-un sac,
Ei scot proorociri, c-un băţ.
Proorocirea lor e-un hăţ,
Care te poartă, după plac.
Va fi aşa, va fi altfel,
Tot turuie mereu, profeţii.
Şi ei sunt robii gurii, bieţii!

Eu stau în rând cu nătăfleţii,
Nu mă mai satur să mă-nşel.
În târg, sunt tot mai scumpi bureţii.

* CONDAMNAŢII

În gură de şarpe ne e oarecum bine,
Căci mai e cât de cât suc şi căldură.
Ţipăm de formă, căci nimeni nu vine
Să ne scoată din a şarpelui gură.

Cu toţii ne-am îndrăgostit de călău
- I-am putea fi, într-un fel, fii -
Şi călăul, iubindu-l, este şi mai rău
Şi tare-i mai place să ne-nghită de vii.

Căci e singurul balaur ce mai rămase
Dintr-o vreme unanim blestemată...
Imens, încolăcit în carne şi oase
Îl suferim pe-a orizontului roată:

Fântână cu ghizduri misterioase
Şi inima noastră-n găleată.

* VISELE

Dar nici cu ochelarii pe nas
Nu mai văd visele şi e grav.
Ca să ştiu unde-am rămas,
Şterg globii ochilor c-un postav.

O hemoragie de-ncurcături
Şi pe plan internaţional.
Oamenii, tot mai impuri,
Se lasă duşi, duşi de val.

Ah, cum mă usturǎ de la ficaţi,
Ah, cum mă doare

Această tristă alunecare!
Această atmosferă de eşuare,
Această lume de nevropaţi!

* PRESIMT...

Presimt că o să am o zi cam proastă.
Din cât greu fost-a, este cel mai greu.
Dealtfel, zarea va rămâne-albastră
Şi Ştreangul mâine fi-va curcubeu.

Spre mine mă deschid ca o fereastră
În care stă pe gânduri Dumnezeu.
Şi iată vine pasărea măiastră
Şi pasărea aceasta sunt tot eu.

Fragilă-alcătuire şi capcană,
Las corpu-acesta unei alte flori.
O voi privi, cu lacrima-mi, din nori,

Deşi, vii prea devreme, tu, dojană...
Şi cui să-ncredinţez această pană?
Cum să te iau, durere, să nu dori?

* EXPERIMENT

Experiment de stare de urgenţă
Pe fluturi, porumbei şi pe lăstuni,
Umblând la fondul meu de inocenţă
Pe care îl păstram pentru minuni.

Mileniul ce se-ncheie în demenţă
Ţi-aduce iar în pragul casei huni
Trăgând strămoşii înşişi de perciuni
În jalnica, din jur, indiferenţă.

Privirea-mi întâlneşte-un zid de ură
Pe care să-l mai sparg nici nu am chef,
Gândul se-nchide-n sine ca-ntr-un seif

Prietenii-mi vorbesc cu câlţi în gură
Şi frica le e scrisă pe figură,
Li-i masca groazei bazorelief,

* SUNT CONSULTAŢI TĂLMĂCITORI DE VISE

Beţia funigeilor, doar ea,
Îmi aminteşte, vag, că sunt în mai.
Privesc tăcut inconştienta nea,
Pe care, iată, încă n-o cântai.

Desigur, este-o primăvară grea.
Şi cântecul s-a înfundat pe nai.
Acestei clipe nu i-aş spune, "stai"!,
Deşi ea zboară chiar cu viaţa mea.

Uşile toate-mi sunt, făţiş, închise,
Mi-i versul vas, ce nu mai intră-n port.
Şi tot mai complotează în culise!

Prietenii-mi visează cărţi nescrise,

Şi mă visează alb ca varul, mort,
Sunt consultaţi tălmăcitori de vise.

* TUNELUL

Mai construim noi mult acest tunel,
În care ne-afundăm de generaţii?
Există ceva dincolo de el,
Există, dincolo de hrube, spaţii?

S-aude, în afară, ce vibraţii
Fac icnetele noastre, de oţel?
Mâncăm pământ şi respirăm în raţii:
Economii-n plămâni, şi-n muşchi cârcel.

Dar orice întrebare-i sigilată.
Şi când un revoltat sigiliul rupe,
Sar inşi să-1 bată, gura să-i astupe.

Şi, totuşi, unde duceţi astă gloată?
Cu sânge, printre buzele cusute,
Întreabă limba nedisciplinată.

* EI

Ei vor veni. Stând după colţ.
Au poate gândul să-i întoarne?
Eşti numai spaimă, eşti de carne.
Au ghiare lungi, de fier au clonţ.

Cu toate simţurile goarne,
Trăieşti uciderea de bolţi.
Ei au copite şi au coarne,
Au puşcă şi în puşcă gloţ.

Călări pe cai de-apocalipsă,
Din a pământului elipsă
Făcând verigheta nunţii lor:

Ea-nseamnă dansul rotitor
A1 stelelor, în ochi ce mor,
Şi două mii de ani eclipsă.

* ADAOS LA DELIR

Şi să cântăm. Ca sabia arcuşul
Din gemete să-1 tragem, din cucută,
în paşi de horă proslăvind urcuşul
Spre culmea ca o mumă-a spaimei, mută.

Şi sărăciei lustru-i dăm cu pluşul,
Ca mortu-n păpuşoi să nu mai pută.
Vătaful, responsabil cu căluţul,
Veghează ceata, rezemat de bâtă.

Când poticnirile înseamnă-avânt,
Când cel mai rău înseamnă cel mai sfânt,
Descumpănit strâng pana şi transpir

La gândul că degeaba mă mai mir
Şi că acest nenorocit cuvânt
E încă un adaos la delir.

* CAM UNDE?

Barbarii cam unde-or să-ncapă,
Când totul în matcă s-o-ntoarce?
Acel ce twe frânge, te stoarce,
Acel ce te vinde, te sapă?

Vor fi mieluşei, vor vrea cinuri
Şi vina vor da-o pe vremi.
Tu poţi cât mai groaznic să gemi,
Sub talpa blindată de chinuri.

Aşa cum răsare brânduşa,
Sunt inşi pentru oricare dată.
Călăul doar scoate mănuşa
Şi mâna ţi-o-ntinde, curată.

Dar, noaptea, în visu-i urât,
El tot te-ar mai strânge de gât.

* COCOŞUL

Cocoşul, junghiat, mânji cu sânge
Drumeţl ce-i servise drept călău.
Pictura penelor o clipă plânge
Un cucurigu falnic, din ecou.

De-o parte capul, pleoapele ce-şi strânge,
De alta trupul, pâlpâind spre hău,
Iar gospodina mâinile nu-şi frânge:
Ea 1-a hrănit, era cocoşul *său.*

Şi treci pe lângă scenă, pe retină,
Fixându-ţii, fâr' să vrei, decapitarea.
Dar jalea ţi-o bruiază o maşină.

Alt trecător la tine o să vină,
Cu ordin ca, distrat, să-ţi ia suflarea...
Spre sacrificii mici, executarea!

* PEISAJ

Nici un semn bun. Şi de trei ori mai mare
Efortul de a face un biet pas.
Aceasta-i Valea Plângerii în care
Un singur călător a mai rămas?

Şi te cuprinde-un fel de disperare.
Ai vrea să strigi şi vezi că nu ai glas.
Vei fi, la rândul tău, sperietoare
În locu-acestui blestemat popas.

Pe la răscruci, saluţi albite cranii,
Rânjind absent, în peisaj de var,
Ca pată de culoare-un corb măcar
Ai vrea, sub orizonturile stranii.

Încalecă pe spaima ta, voinice,
Dă bice, cât mai poţi scăpa. Dă bice!

* ARDEALUL, STAREA MEA DE SPIRIT

Ardealul, starea mea de spirit
Cu care mă gândesc la ţară,
De parc-aş respira lumină
Şi existenţă milenară.

La orice pas îţi râde-o floare,
Sub orice pas e un mormânt,
Ardealul întregind o roată
Sub care Horia s-a frânt.

Aud un clopot sus pe-o cruce,
Bătând cu limba-n ideal,
Ca-ntr-o Duminică a ţării
Vin la biserică-n Ardeal.

* LUPTĂTORUL PE DOUĂ FRONTURI

Vine un copil şi-mi spune:
- Tăticule, a căzut Troia.
- Du-te şi spune-i mă-ti.
Se întoarce:
- Tăticule, a căzut Tyrul.
- Du-te şi spune-i mă-ti.
Puţin mai târziu:
- Tăticule, a căzut şi Ninive...
- Da?
- Da. Şi Ninive şi Susa şi Babilonul...
- Şi i-ai spus?
- Nu.
- Du-te şi spune-i mă-ti. Da' repede.
Se întoarce copilul cu o carte de istorie în mână
- Tăticule, s-a fundat Roma.
- Du-te şi, spune-i... Şi dacă tot faci drumul,
Spune-i că a căzut Cartagina...
Şi dacă tot faci drumul, spune-i că a căzut şi Bizanţul,
Se întoarce copilul speriat:
- Tăticule, a căzut mama!
- Unde, unde a căzut?
- În groapa cu lei.
- Să aştepte.

Şi de atunci eu mă antrenez să înving leii...
Să-mi scot femeia din groapa cu lei.
Şi împreună să fundăm frumosul oraş Troia.
Şi apoi frumosul oraş Tyr...
Şi frumosul oraş Ninive şi mândrul Babilon
Şi Susa şi Cartagina şi Roma şi Bizanţul...

* SĂGEATA

Rănitul s-ar fi rătăcit
În pădure,
Dacă nu s-ar fi ţinut după săgeată.

Săgeata
Îi ieşise mai mult de jumătate
Prin piept
Şi-i arăta calea.

Săgeata
Îl lovise din spate.
Îi străpunsese pieptul
Şi vârful ei însângerat
Îi arăta calea.
Un noroc - un mare noroc
Să ai o săgeată indicatoare
În pădure.

Rănitul ştia că de-acum nu se mai poate rătăci
Şi că nu mai e departe.

* SĂ VINĂ

Să vină, cine mai e de venit.
Profeţi, prooroci, oratori.
Eu, cât mai am de trăit,
Am timp să-i ascult, uneori.

Ştiu, ştiu, vorbesc fără şir
Şi se îngână, gesticulează.
Eu nu-i ascult să mă mir,
Nici anecdota nu mai primează.

C-o fi un potop, ori o ciumă
Şi iarăşi cam toate ce-au fost,
Rămâne veşnic rotunda sumă
De catastrofe - şi-un veşnic post.

Oricum, vreau să-i ascult de la capăt,
Sunt abonatul lor la delir.
În scurt răstimpul, până nu scapăt,
Să-mi spună totul, din păr a fir.

Să vină toţi! m-am răstit.
Cu tot ce-i în biblii şi epopei.
Să văd în lumea asta ce-i.
Să vină-n faţă, deci! m-am răstit,
Profeţi, prooroci, farisei.

Eu îi ascult, răstignit.

* AM ÎNCHIS CITATUL

De câte ori închid citatul,
Simt în mine
Nu ştiu ce secretă jubilaţie
De poliţist:
L-am închis şi pe-ăsta,
Mama lui de porc!

* ECOLOGICĂ

Omul, specie perfidă,
Ce-mblânzeşte să ucidă,
Ce domesticeşte fiare
Spre-a le pune în frigare.

Surâzând capcane-ntinde
Şi pădurea o aprinde
Seacă cerul, surâzând,
Numai moarte are-n gând.

Pipăie în infinit
Cu buricu-i de cuţit,
Unde în eter trimite,
Numai spre-a se compromite.

Început, sfârşit de drum,
Trece-nfăşurat în fum
Prim al minţii, rob al gurii,
Aberaţie-a naturii...

Ţipă pasăre şi pom:
Doamne, scapă-ne de om!

* EVOLUŢIE

Ştiinţa se transformă-n neputinţă
Şi, după mii de ani de cercetare,
Cuvântul "soartă"-l schimbi cu "programare"
Şi asta e, oricum, o biruinţă.

Un plus de-nvăţ, un minus de fiinţă.

* PANTA RHEI?

Cum acest rău n-are de gând să treacă
Şi ne scăldăm tot în aceleaşi ape,
Să facă ceva Heraclit, să facă,
Din unda împuţită ne dezgroape.

Căci dacă totul curge, cum de noi
N-avem de ştire, cât trăim cu şir
Şi-nţepeniţi cu buzele-n noroi
Suntem cobai ai unui lung delir?

De aiurăm şi-n trista agonie,
Ţinându-ne de marginea răbdării,
Urlăm s-audă zeii disperării

Ce poate-un biet bob de carne vie,
Fosile prinse-n râul împietrit
De vină este numai Heraclit.

* RĂBOJ

Însemn c-un geamăt şi-un oftat
Un drum ce suie, şugubăţul.
Şi tot certându-mă cu băţul
Îmi ţin moralul ridicat.

De curcubeu de-ar fi chiar hăţul,
N-aş trage-atât de colorat
Un car cu spaime încărcat,
Ce taie trăznetelor moţul.

Ţipând: Se-neacă geamandura!

Iar valul martor c-am vorbit,
Singur, pe ţărmul pustiit.

E ţipăt cuminecătura,
Şi vuietul mi-astupă gura.
În rest, eu cred că-s fericit.

* A CÂNTA DINTR-UN ARC

E clar,
Nu pot fi vânător.
N-am stofa.
Plec la vânătoare, ţanţoş,
Încordez arcul cel ager
Şi observ mirat că seamănă cu o liră.
Încep să cânt din arc.

Nu-mi pot reprima acest răsfăţ
A1 sufletului,
Marea bucurie a degetelor,
Mângâind struna.

Animalele, ciulind urechea,
Se ţin după mine, cârduri supuse...
Şi înaintez murmurând din arc,
Lăsând în urmă o dâră
De împăcare în natură.

* DOR

Românii
Când se exilează
Se aşează de-a lungul căii ferate,
În Europa,
Sau, dacă mai e loc, pe lângă gări.

Să fie mai aproape de casă,
Să poată prinde primul tren
La o adică.

Asta le dă sentimentul
Că nu s-au îndepărtat prea mult.
Mergând pe lângă calea ferată,
Sau auzind şuieratul trenurilor,
Ei comunică permanent
Cu ţara.

Primăvara, mai ales,
Când magnetismul terestru
Tulbură sus cocorii,
Ei stau trişti pe bagaje
Şi ascultă cum, intraductibil,
Vuieşte terasamentul
De dor.

* DE PARTEA TAURULUI

Pe nimeni nu vei putea lua în coarne,
Prietene taur, ce vei muri peste douăzeci de minute.
Exact peste douăzeci de minute. (La 17,20)
Lupta ta cinstită cu coarnele, va fi trădată,

Împunsul tău va fi înşelat.

Ai năvălit ca o furtună în arenă,
Adulmeci nisipul galben,
Care miroase de pe acum a sânge - sângele tău.
Cerul e înnorat. Arena e o retină ce se dilată.
Eşti frumos şi puternic.
Toată lumea e a ta.
Toată lumea aceasta complice, care priveşte.

Iată, te-ai repezit în calul cu ochii legaţi,
Blindat cu apărătoare, pe burtă.
Dai să-1 iei pe sus. Şi călăreţul, în armură,
Ţi-a înfipt suliţa în greabăn. Apasă puternic,
O scoate şi-o înfige din nou,
În timp ce tu, naiv, te căzneşti să răstorni
atelajul acesta bizar.
12 centimetre de oţel!...
Sângele ţâşneşte ca o arteziană, dar nu simţi nimic.
De câteva ori ţepuşa face volte prin aer.
Eşti înfierbântat, nu te doare.
Eşti momit spre un alt picador.
Te răzgândeşti. Alergi ca un viscol prin arenă,
Cu floarea ta roşie pe spinare. A ieşit şi soarele din nori
Şi îţi văd ochii, încă limpezi.
Te simţi puternic...Ce faci? Sări peste parapet?
Picadorii fug îngroziţi.
Nu mai intra în această capcană de lupi! Te implor!
Nu va fi o luptă cinstită!

Arma ta sunt mândrele ţepuşe de os, dar ei to vor păcăli,
Dându-ţi să împungi mereu
O himeră roşie.
Reapariţia ta opreşte respiraţia.
Te dor picioarele de la săritură, dar încă alergi vijelios.
Apar gonacii, fiecare cu câte două săgeţi agere,
Cu vârf de otel.
Primul ţi le-a şi înfipt, foarte artistic, în spinare.
Nu face nimic, ai multă forţă în tine.
O mică zgârietură, crezi.
Răscoleşti nisipul cu copitele.

Alergi puţin buimac.
Iar ni s-au întâlnit ochii.
Citesc un fel de nedumerire în aceste mari stele aburite:
"Ce joc o mai fi şi ăsta?"
În spinare ţi se tot sădesc, din fuga armăsarului, săgeţi,
Care fâlfâie ca nişte aripioare.
Îmi vine în minte taurul înaripat... asirianul taur înaripat.
Dai să-1 ajungi când pe unul,
Când pe celălalt...
Boncăluind şi răscolind nisipul
Gâfâi... Ah, ai scos limba! Dar ce să fie?
E înăbuşală pe lumea asta, aşa-i?
Parcă te strânge puţin arena...
Devenită prea mică. Ce sunt aplauzele astea?
Se apropie matadorul, cu sabia ascunsă în capă.
Vă priviţi în ochi. Prudenţă! Are faima de-a hipnotiza adversarul.

Asalturile îţi sunt tot mai dese şi mai stângace.
Ceva aproape comic. El zice: "Ole!", îţi fâlfâie
Basmaua şi tu te repezi ca tontul, iartă-mi cuvântul.
El s-a răsucit pe călcâie şi te-mbie în partea cealaltă
Tu vii cu viteză şi iar dai buzna... în dreapta... în stânga
Ceva chiar caraghios, zău!... Dă-ţi seama, fiinţa lui Dumnezeu!
Eşti cam obosit... Nu face greşeli!
La câţiva centimetri de cârpa roşie a matadorul cu spada
Ascunsă... Te-a ocărât... Te-a făcut... bou! Ia-1 în coarne..
Dacă n-aţi fi atât de geometrici în mişcări,
Dacă, din greşeală, v-aţi răpune mereu călăii,
Corida ar dispare...
Obiceiul acesta barbar s-ar dace naibii.

Dar tu nu vrei să greşeşti...
Voi, taurii, sunteţi cinstiţi,
Vă ţineţi de legi fixe...
Aşa cum ne repezim şi noi, în aceleaşi iluzii, de veacuri.

Matadorului i se aduce altă spadă, mai tăioasă.
Tu te dai câţiva paşi înapoi. El te insultă, iar se strâmbă la tine.
Dai să faci un pas înainte şi te opreşti...
Scurmi nisipul cu copitele din faţă.
El ridică spada, fixând un punct din spinarea ta, arcuită,
Tu te repezi...
Ah, a împlântat oţelul tot, cu sete!
Mânerul lucios, rămas afară, pare un ţăruş pe păşunea
Andaluziei.
Aplauze frenetice, care se prelungesc.

"Muerto", şopteşte cineva, lângă mine, transpirând de admiraţie

Aş!... Ai îngenunchiat, totuşi...
Rămâi ca la o rugăciune a taurilor, cuprins de-o inexplicabilă Sfârşeală. Ce faci? Te ridici?
Dar asta e o adevărată minune!
Te salţi, zimbru, zdravăn, ca şi când n-ai avea în superbu-ţi
Trup o lungă fâşie de sabie.
Ea ţi-a trecut prin inimă, ţine minte!
Călăul tău a bun meseriaş.
Vezi mii de petice vişinii... sute de pânze roşii..
Te mai repezi în una, 1a întâmplare.
Trage din tine sabia, ca dintr-o teacă.
Matadorul e vesel
Cazi din nou... De data asta te răstorni...
Cu limba scoasă...
Mai zăreşti o clipă lama unui pumnal, care te va face
Să dârdâi.
Un stadion întreg aclamă
Delir în tribune... Aplauze şi iar aplauze... auzi?
Toţi tropăie din picioare, fluieră, a preaslăvit viteazu-ţi călău
Numai eu sunt de partea ta şi plâng.

Tu nu ştiai că vei muri, tu nu ştii c-ai murit,
Tu, animal simplu, superbă zeitate...
Animal perfect, care împungi himere...
Au venit cei trei cai mortuari,
Eşti legat de-o tânjală...
Vitele de povară se opintesc şi te scot târâş... Goarne, chiote, bâlci...

Falnica-ţi năvală de la-nceput a caricaturizată de aceşti
Căluţi, care se opintesc să te scoată-n viteză...
Auzi? el încă mai e aplaudat, el care face acum temenele...
Viaţa ta - vijelie care s-a îndepărtat de tine...
Toţi te-au şi uitat, privind lacomi cum se greblează nisipul -Aplaudându-1 îndelung pe călău.

Numai eu sunt de partea ta şi mă tulbur şi plâng...
(Madrid, august 1982)

* KAVAFIS

1.

Pierdut la marginea lumii greceşti,
Ca un scut antic.
Inscripţie din care puţine litere
Se mai pot citi
Şi nu spun decât nişte nume vechi.
Parcă şi-ar fi copiat poeziile
De pe pietre funerare. Pentru fiecare din ele
A săpat adânc în pupila civilizaţiei greceşti.

2.

144 poeme: cimitir - pentru un trup de efeb,
Putrezind în plăcerile interzise ale Alexandriei.

3.

Sufletul poetului spânzură peste fiecare
Inscripţie lapidară

La moartea unei civilizaţii de trei milenii,
Poezia lui e steagul de doliu
Coborât în bernă.

* CUM

Doamne sfinte, prin ce vrajă
Şi voinţă infinită
Piersica îşi stă în coajă
Şi stă ochiul în orbită?

Când atâtea băieri prost
Leagă iţa şi cu firul,
Cum îşi stă vorbirea-n rost
Şi de tot n-o ia delirul?

Cum uscatul de nu sare,
De pe vârf de munte-n mare?
De la munte pân' la mare,
Cum de totul nu-i mirare?

* IMPONDERABILITATE

Bine, bine,
Mi-am pierdut greutatea, plutesc,
Dar greutatea care s-a pierdut

Unde e?
Mi-a luat-o cineva în primire?
S-a tăiat chitanţă?

Pe mine nu m-a întrebat nimeni nimic,
Greutatea unui om
E o valoare, nu?
E o mare valoare în ziua de azi
Greutatea unui om - nu în aur, ci chiar
În greutatea lui.
Cine se foloseste de ea?

- Cârcotaş ai fost şi sub legea gravitaţiei
Cârcotaş eşti şi-n vid, nătărăule!
Să vezi ce greutate o să mai capeţi
Când o să-ajungi în cazanul cu smoală -
Asta e doar aşa, o tranziţie.

* PĂDUREA

O linişte solemnă şi activă.
Milioane de frunze,
Milioane de ace de brad,
Oscilând pe un cadran imens.

Lemnul ca o aspiraţie a pământului,
A pietrei. Brazi, paltini, ulmi, stejari
Atâtea esenţe de divinitate.

În jurul meu pădurea lucrează la cercuri.
În trunchiuri
Ciocănitoarea bate nituri

E o linişte încărcată
De febra înălţării unor catarge.
Unde plec, Doamne?

* BOLNAV DE CARTE

O carte, odată scrisă,
Nu produce imunitate la scris.
Te vei îmbolnăvi de microbul
Cărţii următoare.

Şi tot asa...
Ca o veşnică stare de gripă,
Cu un milion de rădăcini
De microbi.

* PLEACĂ TRENUL

Când stai în tren şi pleacă trenul vecin,
De ce ai impresia că ai plecat
Tu?

Primăvara şi toamna
Te tot uiţi pe cer, pierdut în gânduri,

Stoluri de păsări vin,
Stoluri de păsări pleacă,
De ce ai impresia că mergi tu?

Toată viaţa m-am uitat pe fereastră,
Pironit într-un colţ
De autobuz, de tren, de vapor
Hurducat de căruţă
M-am uitat cum fug de mine copacii,
Oameni, oraşe, continente
De ce sunt copleşit de atâtea emoţii,
De ce am impresia
Că am cunoscut lumea?

* BALTA

Abia după ce murise
I-a dat prin gând
- În fond, de ce nu?
C-ar trebui să-şi refacă viaţa.

Dar unde? Când? Si mai ales cine?
Că acum nici nu mai ştia bine
Ce este? Cum este
Şi mai ales de ce să-şi mai refacă.
Şi ce? Când? Unde?
Şi iarăşi sâsâitoarea viespe: cine
Cine să-si refacâ. Şi ce?

Se repetă şi-a zis într-un târziu,
S-o lăsăm baltă.

(Balta era de altfel plină de el,
- Intrat de trei zile în circuit
Trestii gânditoare - aiurau -
Broaşte, mâl bolborosind în adânc, peştişori cât unghia
Fosfor, potasiu - şi deasupra un nor
Oglindindu-se - în treacăt - în luciul schimbăcios.)

Cine? Ce? Cum? De ce?
S-o lăsărn baltă.
Abia după ce-a murit
I-a dat prin gând
- În fond, de ce nu?
C-ar trebui să-şi refacă viaţa.
(Ei, bine, se repetă,
Că de-acum încolo tot aşa o să fie.)

S-o lăsăm baltă. Cine? Cum?
Circuit. Circuit închis? Baltă,
Norul oglindindu-se, luciul schimbăcios.
Schimbăcios.

* NISIPUL

Să mă opresc din scris am vrut, la trei.
Cântau cocoşii de trei ori, ehei!

Şi-am aşteptat să cânte-a patra oară:
La fără-un sfert pe toţi însă-i tăiară.

Pe creasta lor se ascuteau cuţite
Zimţata creastă-a zilei, pasă-mi-te,

Ce începuse brusc, direct din vis-
Şi-abia atunci m-am aşternut pe scris.

Nisipul, care-mi e şi sugativă
Mă-ngroapă în a valului arhivă.

* ÎN GEAMUL MEU

Iar trandafirul a rodit măceş,
În geamul meu, în ziua de armindeni.
De jalea care este pretutindeni
Copacii mor şi florile dau greş.

Şi păsările care-şi iau adio
Ne lasă, triste-n cuib, un ou de lemn.
Vom înţelege-al speciilor semn?
O umbră mare luna va cloci-o.

E umbra ce-o lăsăm în spaţii vaste,
Mantie neagră-a sufletului gol.
Din somn, ca dintr-un lung coşmar, mă scol,
Planton năuc la marile dezastre.

Şi când deschid fereastra să respir,
Văd floarea de măceş în trandafir.

* PERECHEA

Oaia ce-a mâncat-o lupiul
A format cu el un cuplu.
Şi-au rămas, un lup şi-o oaie,
De povestea lumii-n ploaie.

   - Ce-ai văzut? Cum l-ai luat,
   Oaie dragă?
- M-a mâncat.
-- Lupule, cum de-ai putut
Să iei oaia?
- Mi-a plăcut.

Oaia ce-a mâncat-o lupul
A format cu el un cuplu.

* JURNAL INTIM

Puţin îmi pasă mie
De noutătile voastre.
Eu vin cu noutăţile mele.

* CUTIA NEAGRĂ

S-a găsit cutia neagră.
- Ei şi? - Nimic
E un fel de a se găsi în treabă.

Morţii rămân morţi - accidentul s-a produs.
Vorba ceea: "S-a dispus începerea unei anchete
"O comisie s-a deplasat la faţa locului".

Cele mai mule cutii negre
Sunt de cremă maro.
Nimic concludent.

Câinii poliţişti au primit o porţie dublă
De ciolan,
Militarii în termen s-au retras în cazărmi.

Ancheta continuă.

* ÎNTR-UN TÂRZIU...

Într-un târziu
Vine şi poezia.
După frământări de o noapte,
Spre ziuă.
(Pe la cântatul cocoşilor de ziuă).

- Ceva nou? întreb încercănat.
- Nimic.
- Atunci de ce-ai mai venit?
- Ca să-ţi fac o viaţă mai frumoasă, zice.

* PIRAMIDA MEA

E plăcut să spun:
"Piramida mea".
Sună grav, important.
E ceva conţinut aici, în
Piramida mea.

Pe de altă parte,
Nu mai pot scăpa de ea.
Toată lumea leagă numele *meu*
De piramida mea.

Toţi vorbesc numai
De Keops, cel cu piramida
Lui Keops.
Am făcut lucruri mai importante
În viaţă.
Poate mult mai măreţe, mai durabile.
De ce numai unora le e dat să absoarbă totul?
Să devină embleme?

Ah, numele
Nu-mi va ieşi nicicând din piramidă!

Am desenat în jurul ei un cerc

Şi-n fiecare dimineaţă controlez
Să văd dacă-a reuşit numele să treacă măcar cu un
Pas dincolo.
Dacă poate să existe singur,
Imposibil!

Totuşi *piramida mea*
Sună trăznitor,
(Pe silabe: Pi-ra-mi-da mea!)
Parcă-aş intra într-un imens clopot
De pământ şi cer.
Clopotul meu.

Dacă n-o înălţam atunci,
Cu toate că şi atunci erau vremuri grele,
Acum n-o mai puteam face.

* FIERUL

Am văzut cu ochii mei cum puneau la cale
Înlocuirea bronzului cu fierul.
Fierul! Cumplita invenţie!
E sfârşitul lumii!
Cei care-l inventară vor suferi primii
Dezastrul pricinuit de el.
Hitiţii se vor crede atotputernici
Din cauza fierului lor
Vor pieri primii, simţindu-i tăişul.

Cât m-am întristat de ce-am aflat
Azi dimineată:
Că peste vechii băştinaşi
Au venit triburi de ciobani din părţile
Duşmanilor nostri.
S-au unit cu ei, amestecându-se.
- Atunci înseamnă că în vinele noastre
E şi sângele duşmanilor noştri de moarte?!
- Asta înseamnă
Şi sunt foarte, foarte trist.

De ce şi cu cine să te mai baţi?

* AM ATINS INCREDIBILUL...

Am atins incredibilul
Şi m-am instalat în el,
Cât de cât.

Dar e numai partea de la suprafaţă,
Pojghiţa.

Există nenumărate straturi
De incredibil.
(De ceea ce nu-ţi vine să crezi).
Ca foile nenumărate
Ce îmbracă un bulb.

Şi centrul de foc al incredibilului
Miezul, sâmburele
De necrezut al necrezutului
Este şi el un început.
Partea de la suprafaţă,
Pojghiţa...
Şi tot aşa.

* SUFLU

Acesta, da suflu!
Suflu...
[Nu se ştie la ce se referă]

Are tot ce-i trebuie
Grandoare - repetabilitate -
Învârtire... [vârtej]
Şi deşi poţi pricepe unele părţi
Nu se lasă cunoscut
Ca întreg.

Beznă, lumină orbitoare
Găuri negre - *[una până la*
Nouăzeci şi nouă găuri negre...]

Pe o distanţă... [apreciabilă].
Şi iarăşi vârtej
Lumină, întuneric...
Sfârşit - care nu-i decât un început...
Jeturi de praf - iubire - jet - constelaţii

Acesta , da suflu!

* VAI

Vai, am pierdut războiul
Informaţional.
Zice şoricelul în gura pisicii.

* POVARĂ

O carte mică,
N-am luat cu mine
Decât o carte subţire,
Aşa ca o frunză.
Aşa ca o viată de om.

M-am gândit c-o să mă doară spinarea.
C-o să mă doară numele
Care-o va căra.